

# Z ŻYCIA

## Politechniki Śląskiej



maj '96

P.4492 | 95/96

Rok akademicki  
1995/96

wydanie  
*nadzwyczajne*

W specjalnym wydaniu naszego biuletynu prezentujemy Państwu sylwetki oraz programy wyborcze 8 kandydatów na Rektora Politechniki Śląskiej w kadencji 1996 – 1999. Każdego z kandydatów prosiliśmy o przygotowanie krótkiej charakterystyki swojej działalności zawodowej i pozazawodowej oraz programu wyborczego. Chcieliśmy, aby kandydat zawarł te informacje na dwóch stronach formatu A4; nie określiliśmy wielkości marginesów, odstępu między wierszami ani wielkości czcionki. W tej sytuacji otrzymaliśmy materiały formalnie odpowiadające naszym życzeniom, ale stało się, iż po sprowadzeniu ich do "wspólnego mianownika" objętość poszczególnych prezentacji jest różna. Prosimy zatem nie traktować tego jako preferencji któregośkolwiek z kandydatów ze strony redakcji biuletynu.

Zgodnie z komunikatem Uczelnianej Komisji Wyborczej z dnia 26 kwietnia br. na funkcję Rektora zostały zgłoszone i wyraziły zgodę na kandydowanie następujące osoby:

- Prof. dr hab. inż. Leszek DOBRZAŃSKI**
- Prof. dr hab. inż. Jerzy FRĄCZEK**
- Prof. dr hab. inż. Tadeusz GLINKA**
- Prof. dr hab. inż. Andrzej KLIMPEL**
- Prof. dr hab. inż. Korneliusz MIKSCH**
- Prof. dr hab. inż. Jan PALARSKI**
- Dr hab. inż. Bolesław POCHOPIEŃ, prof. Pol. Śl.**
- Prof. dr hab. inż. Remigiusz SOSNOWSKI**
- Prof. dr hab. inż. Jerzy SUWIŃSKI**

W biuletynie prezentujemy ośmiu kandydatów, ponieważ prof. J. PALARSKI wycofał zgodę na kandydowanie po 26 kwietnia br.

Życzymy przyjemnej lektury i trafnego wyboru.

## Prof.dr hab.inż. Leszek Adam DOBRZAŃSKI



Urodził się 4 września 1947 roku w Gliwicach. Mieszka w Gliwicach przy ul. Batalionu Kosynierów. Jest żonaty od 23 lat. Żona Teresa jest inżynierem urządzeń sanitarnych.

Ma córki Marzenę (22 lata - III rok filologii angielskiej) i Annę (21 lat - II rok marketingu i zarządzania) oraz syna Lecha (13 lat - VI klasa). Nigdy nie należał do partii politycznych. Pracuje w Politechnice Śląskiej od 1971 roku na Wydziale Mechanicznym Technologicznym, w tym od 1991 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Jest prodziekanem, zastępcą dyrektora Instytutu Metaloznawstwa i kierownikiem Zakładu Materiałów Narzędziowych i Technik Komputerowych w Metaloznawstwie. Od roku 1990 jest członkiem Senatu, a w latach 1990-93 był dziekanem i przewodniczącym Senackiej Komisji Statutowej. W latach 1972-81 był pełnomocnikiem Rektora ds. Studenckich Praktyk i Obozów Naukowo-Badawczych.

Jest specjalistą z zakresu inżynierii materiałowej. W swoim dorobku ma ok. 120 publikacji naukowych, w tym wiele w znaczących periodykach o obiegu międzynarodowym oraz w materiałach konferencji i kongresów naukowych o światowym zasięgu. Jest autorem 38 patentów i wzorów użytkowych, ok. 20 książek naukowych, podręczników akademickich i szkolnych oraz skryptów uczelnianych i ok. 70 prac niepublikowanych. Jest promotorem 2 zakończonych przewodów doktorskich oraz 6 w toku i opiekunem 4 słuchaczy studiów doktoranckich, promotorem ok. 100 prac dyplomowych, w tym także 7 absolwentów studiujących wg indywidualnych programów. Jeden z jego wychowanków uzyskał stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, natomiast drugi - Medal dla Najlepszych Absolwentów Politechniki Śląskiej. Od wielu lat jest wiceprzewodniczącym Śląskiej Sekcji i członkiem Zarządu Głównego Sekcji Metaloznawstwa i Obróbki Ciepłej SIMP oraz członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Materiałoznawczego. Jest członkiem Rady Pro-

gramowej czasopisma "Inżynieria Materiałowa", a był - czasopisma "Mechanik". Jest członkiem kilku Sekcji Komitetów PAN i Rady Programowej Zakładu Doświadczalnego IMN. Ma liczne wdrożenia przemysłowe, w tym dotyczące nowych materiałów i ich technologii w hutnictwie, górnictwie, marynarce wojennej, przemyśle cementowym i przetwórstwa drewna. Ma bardzo bogatą współpracę zagraniczną. Jest koordynatorem programu CEEPUS (5 partnerów), uczestniczy w programie COPERNICUS (27 partnerów), jest wnioskodawcą programu TEMPUS (8 partnerów). Jest członkiem Komitetów Programowych wielu konferencji naukowych (Włochy, Irlandia, Portugalia, Ukraina, Węgry, Słowacja, Czechy) oraz wielu międzynarodowych konferencji w kraju. Był między innymi organizatorem Międzynarodowych Konferencji "AMT'95" oraz 4 kolejnych "AMME". Jest redaktorem 2 zeszytów specjalnych czasopisma Journal of Materials Processing Technology (Elsevier B.V.). Jest akademikiem - członkiem rzeczywistym zagranicznym Akademii Nauk Inżynierskich Ukrainy oraz członkiem Rady Programowej Instytutu Badania Materiałów we Lwowie. W charakterze "visiting professor" przebywał w Irlandii, Niemczech, Szkocji, Włoszech, Chinach, w Słowacji, na Węgrzech i Ukrainie, w tym również jako stypendysta strony zapraszającej lub TEMPUSA, oraz na licznych kongresach i konferencjach zagranicznych. Wielu jego współpracowników przebywało lub przygotowuje się do staży zagranicznych.

### Przedstawiam główne tezy mego programu wyborczego PROGRESSUS:

**1. Potrzebne są zmiany lecz ewolucyjne**  
Jako absolwent Politechniki Śląskiej z ogromną atencją odnoszę się do tradycji Uczelni, dziedziczonych w dużej mierze z tradycji Politechniki Lwowskiej, z którą dziś łączą mnie więzi współpracy. Wiele zawdzięczam moim profesorom i okazuję szacunek kolejnym Władzom Uczelni, które kształtowały jej dzisiejszy wizerunek. Uważam, że zmiany w zarządzaniu Uczelnią są potrzebne i oczekiwane. Hasło "zmienić Uczelnię, aby nie zmieniać Uczelni" traktuję jako główne motto swego programu działania i staram się je realizować od lat, szanując mą instytucję i "robiąc swoje". Ze względu na poszanowanie tradycji,

wprowadzane zmiany nie powinny być rewolucyjne i powinny obejmować starannie wybrane obszary działania.

## **2. Równe szanse rozwoju wydziałów i kreowanie Uczelni jako uniwersytetu technicznego**

Będę podejmował działania dla wzmocnienia autorytetu Uczelni w kraju i na arenie międzynarodowej. Wymaga to rozmachu w zarządzaniu, ale także popierania wszelkich inicjatyw podejmowanych przez pracowników i studentów. Podstawą jest dążenie do **przekształcenia Uczelni w liczący się europejski uniwersytet techniczny** o rozległej współpracy międzynarodowej. Będę podejmował dynamiczne działania dla pozyskania środków finansowych ze źródeł rządowych, rozszerzał krąg sponsorów oraz pozyskiwał dofinansowania w ramach programów międzynarodowych. Oprócz zapewnienia równych szans rozwoju wszystkim wydziałom oraz tradycyjnym dla naszej Uczelni dyscyplinom naukowym i kierunkom kształcenia, szczególnie będę wspierał wzmocnienie kadrowe i organizacyjne Wydziałów Organizacji i Zarządzania, Matematyczno-Fizycznego oraz Architektury, w celu zapewnienia im kategorii A w klasyfikacji KBN oraz pełnych uprawnień akademickich. Będę inicjował i wspierał organizację nowego Wydziału Inżynierii Biomedycznej. Będę stwarzał warunki do umocnienia jednostek organizacyjnych Uczelni zlokalizowanych w Katowicach wraz z restytucją Wydziału Transportu w Katowicach. Będę inicjował porozumienie z "General Motors-Opel" w celu zorganizowania na Uczelni specjalistycznych laboratoriów i podjęcia kształcenia specjalistów dla potrzeb budowanej fabryki oraz z Kierownictwem Kontraktu Regionalnego dla zorganizowania w Uczelni Ośrodka Metodycznego Doradztwa Zawodowego. Będę kreował i inicjował utworzenie w Rybniku samodzielnej podstawowej jednostki organizacyjnej Uczelni, kształcącej na poziomie inżynierskim i licencjackim, w oparciu o przepisy nowej ustawy o wyższym szkolnictwie zawodowym. Wyposażę Bibliotekę Główną w system komputerowy umożliwiający bezpośredni dostęp użytkowników sieci uczelnianej do zbiorów bibliotek krajowych i zagranicznych. Zapewnię warunki dla nauczania języków obcych na wysokim poziomie oraz dla uprawiania sportu przez studentów.

## **3. Opracowanie nowych zasad awansu uzależnionego wyłącznie od uzyskania stopni lub tytułu naukowego**

Jako podstawę wszelkich działań organizacyjnych i merytorycznych uważam wzajemny szacunek pomiędzy przełożonymi i podwładnymi, między pracownikami, zwłaszcza nauczycielami akademickimi i studentami. Kadra naukowa i studenci stanowią bowiem największe bogactwo Uczelni. Przejawem tego szacunku dla pracowników ze strony Kierownictwa Uczelni i jej jednostek jest zapewnienie swobody w realizowaniu prac naukowych i uprawianiu działalności dydaktycznej oraz umożliwienie kadrze naukowej szybkiego awansu naukowego. Wdrożę w Uczelni **nowy jednoznaczny system awansu zawodowego** uwzględniający, że uzyskanie kolejnych stopni naukowych lub tytułu naukowego jest wystarczającym warunkiem do awansu na kolejne stanowisko. Uzyskanie stopnia doktora przez doktoranta lub asystenta będzie wystarczające do zatrudnienia na stanowisku adiunkta. Wystarczającym warunkiem do stabilizacji etatowej na stanowisku adiunkta będzie uzyskanie pozytywnej oceny okresowej. Do awansu na stanowisko profesora nadzwyczajnego i następnego automatycznego przedłużania tego mianowania wystarczy uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego, a nie rozmyty zespół warunków, w części niezależnych od kandydata. Uzyskanie tytułu naukowego profesora wystarczy do wystąpienia z wnioskiem do MEN o mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego i rozpatrzenia wniosku kandydata o utworzenie katedry.

## **4. Generalne rozszerzanie możliwości zatrudniania i promowania młodej kadry naukowej**

Będę popierał realizację dziennych indywidualnych studiów doktoranckich, zwłaszcza gdy promotorami będą doktorzy habilitowani, ubiegający się o uzyskanie tytułu profesorskiego, a także będę promował zaoczne studia doktoranckie. Studia doktoranckie nie powinny być jednak jedyną formą **pozyskiwania młodych pracowników naukowych**, zwłaszcza, że koniunkturalne traktowanie ministerialnych przepisów dotyczących finansowania doktorantów prowadzi do błędów w pozyskiwaniu środków finansowych. Przykładowo, dla dużej grupy doktorantów nie zostaną przyznane z MEN żadne środki finansowe na lipcowe podwyżki płac dla pracowników Uczelni.

## **5. Reforma i wdrożenie nowego systemu płac, gwarantującego koszty uzyskania za prowadzenie wykładów**

Będę inicjował i egzekwował działania dla poprawy sytuacji finansowej pracowników

Uczelni i **zauważalnego zwiększenia realnych wynagrodzeń**. W ramach tego działania wdrożę w Uczelni system naliczania wynagrodzeń umożliwiający zapewnienie 50% kosztów uzyskania za prowadzone wykłady oraz zasady rzetelnego i terminowego opłacania nadgodzin. Wyróżniająca ocena okresowa będzie równoznaczna z dodatkowym awansem finansowym na zajmowanym stanowisku.

#### **6. Eksponowanie aspiracji studentów w doskonaleniu procesu dydaktycznego**

Ze względu na wymagania stawiane absolwentom na rynku pracy w warunkach gospodarki rynkowej i oczekiwanie od nich oprócz bardzo dobrego przygotowania specjalistycznego, także przebojowości i kreatywności, uznając prawo studentów do znacznego zwiększenia ich udziału w kształtowaniu programów studiów oraz doborze treści nauczania, będę inicjował i koordynował generalne zmiany programów studiów przez Rady Wydziałów przy zapewnieniu studentom rzeczywistego udziału w ich uchwalaniu, jak i zapewniał zwiększenie udziału przedmiotów wybieralnych, a także będę rozwijał system kredytowy. Będę inspirował i inicjował zmiany programów studiów w celu ich dopasowania do standardów europejskich oraz szeroki udział Uczelni w programach międzynarodowej wymiany studentów. Wprowadzę **zmiany w regulaminie studiów** polegające na odejściu od "szkolnych" rozliczeń studentów i wdrożeniu zasad studiowania z rozliczeniami rocznymi.

#### **7. Samorządowe uprawnienia studentów odpowiadające ich roli w Uczelni**

Znaczące zmiany są konieczne w celu **wzmocnienia roli samorządu studenckiego**. Zapewnię zwiększenie uprawnień samorządowych studentów dotyczących nie tylko spraw kulturalnych, sportowych i turystycznych, ale także dydaktycznych, stypendialnych, a nawet administrowania domami lub osiedlem studenckim. Wdrożę system zarobkowania przez studentów w Uczelni przez utworzenie zatrudniających ich lub prowadzonych przez nich odpowiednich agencji lub małych firm do realizacji wydzielonych zadań inżynierijno-technicznych, administracyjnych lub gospodarczych.

#### **8. Systematyczny rozwój Wydawnictwa Politechniki Śląskiej jako wizytówki Uczelni**

Będę inspirował i wspierał działania zmierzające do **wzmocnienia Wydawnictwa Uczelnianego** przez poprawę jakości i przyśpieszenie cyklu wydawniczego ogólnopolskich podręczników akademickich, a także skryptów

uczelnianych, uruchomienie serii wydawniczej "monografie" dla publikowania prac doktorskich, habilitacyjnych i projektów badawczych, uruchomienie kilku tytułów czasopism technicznych, w tym także w języku angielskim oprócz lub w miejsce niektórych serii zeszytów naukowych, zapewnienie sieci dystrybucji w głównych ośrodkach akademickich w kraju, rozszerzenie wymiany zagranicznej publikacji oraz zapewnienie stałego referowania w czasopismach przeglądowych.

#### **9. Udoskonalenie systemu zdecentralizowanego finansowania Uczelni**

Realizacja zadań Uczelni wymaga sprawnego systemu zarządzającego oraz sprawnej obsługi administracyjnej i finansowo-księgowej. Będę zabiegał o **zwiększenie środków finansowych Uczelni** oraz będę inicjował doskonalenie systemu autonomii finansowej wydziałów, wdrażanie systemu rzetelnych rozliczeń finansowych między wydziałami, przy zgrupowaniu sił administracyjno-księgowych dla potrzeb wydziałów ze służb centralnych. Poszczególne wydziały zlecające obsługę administracyjno-finansową będą ponosiły jedynie jej koszty, w przeciwieństwie do dotychczasowej zasady ryczałtowego finansowania całej obsługi w ramach narzutów. Zapewnię to zwiększenie udziału środków finansowych pozostających w dyspozycji wydziałów i doprowadzi do ograniczenia stopy ogólnouczelnianych narzutów finansowych. Dla zmniejszenia uciążliwości amortyzacji, zwłaszcza unikalnej aparatury badawczej, wprowadzę tzw. "mechanizm oscylacyjny".

#### **10. Skrócenie drogi służbowej, decentralizacja kompetencji oraz uproszczenie obiegu dokumentacji**

Zapewnię reorganizację i uproszczenie struktury organizacyjnej Uczelni, a zwłaszcza jej spłaszczenie, w tym upowszechnienie struktury katedralnej na wydziałach. Zapewnię ograniczenie dokumentacji i uproszczenie jej obiegu. Zapewnię także pozostawienie w kompetencji władz rektorskich wyłącznie uprawnień wskazanych w Ustawie i Statucie oraz przekażę do kompetencji dziekanów, a wielokrotnie nawet kierowników jednostek wiele dotychczasowych zwyczajowych uprawnień Rektora i Prorektorów, wykraczających poza ten zakres. Zapewnię zwiększenie roli Senatu i Komisji Senackich oraz funkcjonowanie mechanizmów demokratycznych w sprawach dotyczących strategii rozwoju Uczelni. Wdrożę **spójny system zarządzania Uczelnią**, jednoznacznie i jasno rozstrzygający o sposobie załatwiania spraw.

## Prof.dr hab.inż. Jerzy FRĄCZEK



Urodzony 31 stycznia 1938 roku w Krakowie, mieszka w Gliwicach przy ul. Słowackiego 24/10. Jest żonaty, ma dwoje dzieci (córka i syn). Zainteresowania pozawo-

wodowe: literatura faktu, powieści biograficzne, filmy o tematyce prawniczej, pływanie, biegi długodystansowe, jazda na nartach, jazda na łyżwach, turystyka górską.

Jest absolwentem Wydziału Elektrycznego Pol. Śl. Pracuje w Uczelni od 1962 roku, obecnie na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Automatyki na Wydziale Automatyki, Elektroniki i Informatyki. Jego zainteresowania naukowe obejmują: miernictwo przemysłowe (wieloparametrowe pomiary jedno-selektywne), sensorykę, miernictwo cyfrowe, aparaturę przeciwybuchową i niezawodność. Pracę doktorską obronił w 1971 roku, pracę habilitacyjną w 1981 roku, a tytuł profesora uzyskał w roku 1992. Od ponad 30 lat, jako jedyna osoba w Polsce i nieliczna w skali międzynarodowej, tworzy i rozwija naukowe podstawy aparatury przeciwybuchowej w wykonaniu iskrobezpiecznym. Swoje osiągnięcia naukowe prezentował na wielu konferencjach krajowych i zagranicznych. Wieloletnie doświadczenie zawarł w książce: "Aparatura przeciwybuchowa w wykonaniu iskrobezpiecznym" (1995). Książka jest pierwszym podręcznikiem akademickim z dziedziny przeciwybuchowości. Jest współautorem 10 skryptów (w tym 2 jako redaktor), autorem 43 oryginalnych prac i współautorem 2 zgłoszeń patentowych. Kierował projektem badawczym indywidualnym KBN "Metody oceny zagrożenia wybuchowego od systemów iskrobezpiecznych" (1992-1993) oraz zadaniem w projekcie celowym KBN: "Badania i ustalenie stopnia bezpieczeństwa przeciwybuchowego oraz profilaktyki przeciwybuchowej obejmującej systemy zasilania oraz urządzania i systemy elektryczne iskrobezpieczne" (1992-1994).

Był promotorem 3 prac doktorskich i 83 prac dyplomowych magisterskich. Sprawuje opiekę merytoryczną nad 3 słuchaczami studium doktoranckiego. Odbył praktyki i staże z zakresu aparatury przeciwybuchowej, w tym roczną praktykę w Kopalni Doświadczalnej "Barbara" (1970-71), roczny staż naukowy w ramach stypendium British Council w instytucjach: the Safety in Mines Research Establishment, Sheffield oraz the City University, London (1974-75), staż naukowy w ramach stypendium IREX w instytucjach: the Boston University oraz the Pittsburgh Research Center of the U.S. Bureau of Mines (7 miesięcy, 1981-82). Od 5 lat pracuje także w WSI w Opolu.

Prowadzi ożywioną współpracę z przemysłem, której efektem są wspólne prace wykonane w ramach: Normalizacyjnej Komisji Problemowej przy adaptacji Norm Europejskich oraz Dyrektyw Unii Europejskiej, Rady Zarządzającej Jednostki Certyfikującej Wyroby GIG, Rady Naukowej Centrum EMAG jak również bezpośredniej współpracy ze specjalistami z Kopalni Doświadczalnej "Barbara". Najważniejszym osiągnięciem jest napisana książka, która zawiera wiele treści będących wynikiem współpracy z przemysłem i stanowi źródło wiedzy o bezpiecznym stosowaniu elektrycznych urządzeń w przestrzeniach zagrożonych wybuchem gazów, par i pyłów.

Jest mocno zaangażowany w pracach wielu organizacji naukowych i technicznych takich, jak: Komisja Metrologii O/PAN w Katowicach - przewodniczący Komisji (od 1993), Komitet Górnictwa PAN, Sekcja Cybernetyki w Górnictwie - członek (od 1993), Polskie Towarzystwo Techniki Sensorowej - członek założyciel Towarzystwa, członek Komisji Rewizyjnej (od 1992), Polski Komitet Automatyzacji Kopalń Głębiniowych i Odkrywkowych - członek (od 1992), Normalizacyjna Komisja Problemowa Nr 64 ds. Urządzeń Elektrycznych w Przestrzeniach Zagrożonych Wybuchem - członek (od 1994), Centrum Elektryfikacji i Automatyzacji Górnictwa EMAG - członek Rady Naukowej (od 1991), przedstawiciel Politechniki Śląskiej w Zespole ds. opublikowania dyrektywy Unii Europejskiej: ATEX Directive 94/9/EC - wyposażenie stosowane w atmosferach wybuchowych (od 1995), przewodniczący Rady Zarządzającej Jednostki Certyfikującej Wyroby Głównego Instytutu Górnictwa (od III. 1996).

*Utrzymuje kontakty ze specjalistami z krajów Unii Europejskiej, którzy biorą udział w pracach Komitetów Technicznych instytucji normalizacyjnych IEC i CENELEC oraz z przedstawicielami wiodących firm zagranicznych produkujących aparaturę przeciwybuchową. Charakter współpracy z ośrodkami zagranicznymi podyktowany jest zaangażowaniem się w prace nad adaptacją Norm Europejskich, Dyrektywy Unii Europejskiej i związanymi z tymi pracami procesami tworzenia systemu jakości wg ISO 9000 oraz zasadami certyfikacji.*

### **Swój PROGRAM WYBORCZY sformułował następująco:**

Potwierdzenie przeze mnie kandydowania na stanowisko Rektora traktuję przede wszystkim jako wyzwanie rzucone samemu sobie. Pracuję w Uczelni od 34 lat. Jako były wieloletni prodziekan zdobywałem doświadczenie w kierowaniu procesem dydaktycznym i to nieraz w trudnym okresie. Jako były prorektor ds. organizacji "uczyłem" się Politechniki Śląskiej. Skoncentrowana tematycznie działalność naukowa pozwoliła mi na poznanie wielu możliwości jej organizacji w Uczelni, w skali ogólnokrajowej, poza granicami Polski i wreszcie jej wyniki zostały uznane za zadowalające dla uzyskania tytułu profesora. Wyzwanie rzuciłem przy ostrożnej ocenie ilości i jakości posiadanego doświadczenia, ciągłości kontaktu z własną Uczelnią, włączając w to cele pobytów zagranicznych.

Jako prorektor byłem blisko spraw, które określa się mianem "spraw ogólnych" Uczelni. Dotyczyły one dydaktyki, nauki i organizacji. Każda ze spraw wymagała rozwiązywania wielu problemów, które nierzadko mogły być rozwiązane wysiłkiem rozłożonym na kilka kadencji. Stąd jako pierwsze **widzę potrzebę kontynuacji wysiłków podjętych przez ustępującego Rektora**, które podjął wraz z Prorektorami w celu nadania Uczelni nowego kształtu działalności finansowej. Nowa organizacja niesie ze sobą wiele nowego w zakresie autonomii wydziałów. Nie może to się wyrażać jedynie obowiązkiem organizacji zabezpieczenia finansowego swego bytu. Można więc zadać pytanie: czy wydział może stać się "szkołą" a Uczelnia "federacją szkół" w tym nowym kształcie organizacyjnym? Wiele elementów takiego ukształtowania wydziałów już jest widoczne.

Nie nastęrcza zbyt dużego wysiłku podanie katalogu problemów, które mogą stać się pro-

gramem wyborczym. Po każdej kadencji kierujący Uczelnią są jednak bogatsi w doświadczenie "jak trudno jest spełniać obietnice wyborcze i jak krótkim okresem jest kadencja". Zatem, **refleksyjny sposób mojego postrzegania spraw powyżej przedłożony, niech już stanowi element programu wyborczego, do którego proponuję (z moim doświadczeniem) dostrzeżenie kilku godnych i koniecznych działań:**

1. Za jedno z ważniejszych zadań w nowej kadencji **widzę potrzebę podjęcia skutecznych działań na rzecz stworzenia korzystniejszych warunków dla zachęty absolwentów do podjęcia pracy na Uczelni**. Ciągłość pokoleń na Uczelni trudna będzie do podtrzymania środkami administracyjnymi.
2. Nowy kształt działalności finansowej winno się w większym stopniu wykorzystywać na **stworzenie większego komfortu psychicznego pracownikom naukowo-dydaktycznym**.
3. **Nowy kształt działalności finansowej Uczelni** powinien być bardziej widoczny w sposobie administrowania niektórymi komórkami Uczelni. Jeszcze bardziej powinna być skrócona droga pomiędzy wydziałami a instytucjami zewnętrznymi.
4. Postuluję podjęcie większego wysiłku, by zgodnie z Ustawą były w Uczelni: "podejmowane starania, **aby w środowisku akademickim panował kult prawdy i sumiennej pracy oraz atmosfera wzajemnej życzliwości**".
5. To co w Statucie nazywa się "kompetencjami Rektora" niech będzie odczuwane, ze sposobu służenia pracownikom Uczelni, jako wypełnianie "obowiązków Rektora".
6. Przez kilka kadencji przewijał się **problem ułożenia żywych i dobrych kontaktów z Władzami Miasta**. Nadarza się okazja aby poczynić wysiłki na rzecz urealnienia tych kontaktów. Od Władz Miasta w dużym stopniu może zależeć udział Uczelni w tematach, które się zrodzą w związku z inwestycjami motoryzacyjnymi w Gliwicach. Można się spodziewać potrzeby zmiany wielu specjalności studiów czy nawet kierunków.
7. Władze Uczelni mogą wypełniać swoje obowiązki na miarę swych umiejętności zdobytych praktycznie (czy też wrodzonych zdolności) w różny sposób. Uważam jednak, że **profesjonalne zarządzanie jest udziałem profesjonalnej administracji**, która przede wszystkim powinna zapewniać ciągłość w prawidłowym funkcjonowaniu Uczelni.

## Prof.dr hab.inż. Tadeusz GLINKA



Urodził się 30 lipca 1938 roku w Lgocie Błotnej, woj. częstochowskie, mieszka w Gliwicach przy ul. Skowrończej 40. Jest żonaty (żona Małgorzata - pracuje w Instytucie

Metali Nieżelaznych w Gliwicach), ma dwoje dzieci (córka Jolanta - nauczycielka, syn Marek - lekarz).

Jest absolwentem Wydziału Elektrycznego Pol. Śl.. Pracuje na Uczelni od 1961 roku osiągając kolejno stopnie naukowe: doktora nauk technicznych (1968 r.) i doktora habilitowanego (1975 r.). W 1990 roku uzyskał tytuł naukowy profesora. Pracuje na stanowisku profesora zwyczajnego w Instytucie Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej. Jego zainteresowania naukowe obejmują: maszyny elektryczne (w szczególności maszyny prądu stałego i mikromaszyny wzbudzone magnesami trwałymi), diagnostykę maszyn elektrycznych, układy napędowe i trakcję elektryczną. Jest autorem jednej książki (1993) oraz współautorem dwóch (1973, 19976, 1978) i 4 skryptów (wielokrotnie wznawianych). Opublikował łącznie 130 artykułów i referatów naukowych. W swoim dorobku ma również 15 patentów. Wypromował 4 doktorów nauk technicznych, dalsze 2 przewody doktorskie są w toku. Opracował 16 recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych, był promotorem ponad 100 prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Od początku swojej pracy w Uczelni współpracuje z przemysłem elektromaszynowym, górniczym i hutniczym. Wykonał ponad 100 prac i ekspertyz. Obecnie jest konsultantem w Hucie Katowice i przewodniczącym Rady Naukowej Branżowego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Elektrycznych w Katowicach. Od 1990 roku jest dziekanem Wydziału Elektrycznego, a od 1993 roku dyrektorem Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej. Wcześniej (1981-84 oraz 1988-93) był kierownikiem zakładu. Od 1985 roku jest członkiem Zarządu Oddziału Gliwickiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Blisko

współpracuje z kilkoma uczelniami zagranicznymi (UT w Ostrawie, Slovak TU w Bratysławie, PGTU w Mariupolu, Politechnika w Petersburgu, GM Research Laboratories - USA). Jest a founder member of the International Compumag Society.

W preambule PROGRAMU WYBORCZEGO Kandydat pisze:

Obowiązkiem Rektora jest służyć Uczelni, tzn. studentom i pracownikom oraz reprezentować Uczelnię. Służba Uczelni to przede wszystkim wypełnianie swoich ustawowych (art. 49 Ustawy) i statutowych (§ 45 Statutu) obowiązków tak, aby wszystkie jednostki Uczelni dobrze funkcjonowały, studenci mieli dobre warunki studiowania, a nauczyciele akademicy mieli motywację do twórczej pracy naukowej i wydajnej pracy dydaktycznej.

**Bazą wyjściową mojego programu** jest obecny stan organizacyjno-prawny Uczelni. Przypomnę go w dużym skrócie:

- samodzielność wydziałów w zakresie nadawania stopni naukowych i występowania z wnioskiem o tytuł naukowy - uprawnienia te nadała wydziałom Ustawa o Tytule Naukowym i Stopniach Naukowych;
- samodzielność wydziałów w zakresie programów studiów w ramach prowadzonych kierunków;
- samodzielność wydziałów w zakresie działalności badawczej, z wyjątkiem prac własnych BW;
- duża samodzielność organizacyjna wydziałów oraz gospodarcza, tzn. budżetowo-finansowa.

**W zakresie realizacji zadań wydziałów** wynikających z pierwszych trzech punktów Rektor powinien pomagać wydziałom, wykorzystując swoje uprawnienia w zakresie nominacji na kolejne stanowiska nauczycieli akademickich do stanowiska profesora nadzwyczajnego włącznie i występowanie z wnioskiem do Ministra o mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego. Powinien stwarzać motywację do uzyskiwania kolejnych stopni naukowych i tytułu naukowego.

W swoim programie przewiduję **powołanie Kolegium Dziekanów**, które przejęłoby kompetencje obecnych dwóch komisji senackich: Komisji ds. Kadry Naukowej i Komisji Budżetowo-Finansowej.

Kolegium Dziekanów powinno kształtować politykę kadrową. Zgodnie z Ustawą, wszystkie awanse nauczycieli akademickich odbywają się drogą konkursu, decyzja o ogłoszeniu konkursu powinna zapadać na wydziale (dziekan, Rada Wydziału). Wymagana przez Statut (§ 106 pkt 2) zgoda Rektora powinna być tu zwykłą formalnością.

**W zakresie podziału budżetu**, według mojej oceny, Kolegium Dziekanów jest najbardziej kompetentne do ustalania zasad tego podziału (algorytmów), do opracowania projektu podziału i przygotowywania propozycji uchwały Senatu w tym zakresie. Kolegium Dziekanów ustalałoby dalszą politykę restrukturyzacyjną Uczelni.

**W zakresie współpracy regionalnej i współpracy z przemysłem** Rektor powinien starać się włączyć Politechnikę Śląską w "Kontrakt dla Śląska" ponieważ w działalności na rzecz restrukturyzacji gospodarki Górnego Śląska, Politechnika wypełnia jedną z podstawowych funkcji, przygotowuje kadry. Działalność w tym zakresie powinna być rozwijana poprzez prowadzenie szkolenia usta-

wicznego, np. różnego rodzaju kursów doszkalających, studiów podyplomowych i studiów doktoranckich.

**W zakresie współpracy z zagranicą** uważam, że należy ją utrzymywać ze wszystkimi szkołami wyższymi i ośrodkami naukowymi, z którymi ta współpraca jest już prowadzona, propagować programy PHARE oraz tematykę grantów międzynarodowych (np. ogłaszana przez NATO).

Wymienione tu hasła programowe obejmują fragment spraw związanych z kompetencjami Rektora. W zakresie spraw nie wymienionych, **deklaruję kontynuować działalność obecnego Rektora prof. W. WINKLERA.**

Wielkość i autorytet uczelni wyższej, tak w kraju jak i zagranicą, kreują osobowości wybitne. Wokół nich powstają szkoły dydaktyczne i naukowe, ale także legendy i anegdoty. Politechnika Śląska w swojej 50-letniej historii miała takie osobowości i oby było ich jak najwięcej. Tego życzę mojej Politechnice i jej przyszłemu Rektorowi.

## Prof.dr hab.inż. Andrzej KLIMPEL



*Urodzony 24 listopada 1941 roku we Lwowie, mieszka w Gliwicach przy ul. Odlewników 22. Jest żonaty, ma 3 dzieci i 2 wnuków. Zainteresowania pozazawodowe:*

*literatura piękna i popularno-naukowa, podróże, piłka nożna, tenis, narciarstwo, nurkowanie, żeglarstwo wodne i lodowe.*

*Ukończył Politechnikę Śląską w 1964 roku z tytułem mgr inż. mechanik-spawalniki. W tym też roku rozpoczął pracę w Uczelni zdobywając kolejno stopień doktora nauk technicznych (1970 r.) i doktora habilitowanego (1977 r.). W 1990 r. uzyskał tytuł profesora; od 1994 r. jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. Jest specjalistą w zakresie spawalnictwa.*

*Jego dorobek naukowy obejmuje w sumie 162 pozycje (artykuły i referaty, książki, podręcz-*

*niki akademickie i skrypty, patenty). Jest autorem 6 książek i podręczników akademickich: "Nowoczesne technologie spajania metali" (WNT, 1984), "Napawanie i natryskiwanie cieplne" (WNT, 1985), "Technologia spawania" (Wyd. Pol. Śl., 1989), "Podstawy konstrukcji spawanych i zgrzewanych" (Wyd. Pol. Śl., 1992), "Technologie zgrzewania" (Wyd. Pol. Śl., 1995). Wypromował 5 doktorów nauk technicznych.*

*Od 1990 roku pełni funkcję Prorektora ds. Organizacji i Rozwoju, był prodziekanem (1978-81) i dziekanem (1981-82) Wydziału Mechanicznego Technologicznego. W latach 1983-86 przebywał na kontraktach zagranicznych w Iraku i w Kuwejcie pracując na stanowiskach inżyniera spawalnika, inspektora i głównego inspektora ds. spawalnictwa. Od 1991 roku jest kierownikiem Katedry Spawalnictwa Pol. Śl. Jest członkiem wielu instytucji, korporacji i organizacji naukowych takich, jak: American Welding Society, The Welding and Joining Society, Alliance of Universities for Democracy, European Association for International Education, European Society for Engineering Education. Ponadto od 1995 r. pełni funkcję przewodniczącego Rady Nauko-*



THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS  
5 EAST COLUMBIA STREET  
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7099  
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS  
5 EAST COLUMBIA STREET  
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7099  
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS  
5 EAST COLUMBIA STREET  
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7099  
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS  
5 EAST COLUMBIA STREET  
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7099  
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS  
5 EAST COLUMBIA STREET  
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7099  
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS  
5 EAST COLUMBIA STREET  
CHICAGO, ILLINOIS 60607-7099  
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

## **WYPOWIEDŹ JM Rektora prof. Wilibalda WINKLERA na temat wyborów**

(fragment wywiadu, który ukaże się w numerze 7 "Z ŻYCIA POLITECHNIKI ŚLĄSKIEJ")

MM: Gdyby Pan mógł obecnie kandydować po raz trzeci, czy wyraziłby Pan zgodę na kandydowanie ?

WW: Obawiam się, że sama chęć tu nie wystarczy. Znając nastroje ogólne w społeczeństwie, nawet gdybym chciał i mógł, to szanse na ponowny wybór miałbym mniejsze, niż sześć lub trzy lata temu. Jestem zdania, że wprowadzenie ograniczeń do dwóch kadencji jest w założeniu słuszne, bo każdy nowy Rektor przychodzi z nowymi pomysłami i z pewną świeżością działania. Natomiast po kilku latach pełnienia funkcji, nie tylko zresztą funkcji Rektora, człowiek może wpaść w pewną rutynę, która wcale nie musi być korzystna dla środowiska, któremu służy i przewodzi.

MM: Znamy już kandydatów na Rektora w kadencji 1996-99. Gdyby Pan był elektorem - a wiem, że zrezygnował Pan z kandydowania do Uczelnianego Kolegium Elektorów - na kogo by Pan głosował ?

WW: Jeśli Pan chce mnie sprowokować do podania nazwiska, to muszę Pana, a być może i nasze środowisko akademickie rozczarować. Istnieje coś takiego jak poczucie lojalności w stosunku do współpracowników, a więc w moim przypadku do obecnych Prorektorów, ale również w stosunku do Dziekanów, z którymi bardzo dobrze mi się współpracowało. Ponadto nie istnieje zwyczaj w naszym środowisku akademickim, aby ustępujący Rektor wyznaczał swojego następcę na zasadzie dynastycznej.

Demokratyczny wybór należy do elektorów. I byłoby dobrze, gdyby wybór ten został przeprowadzony na podstawie kryteriów i cech osobowych kandydatów, a nie na zasadzie koterii, układów i ewentualnie obiecywanych korzyści z tytułu poparcia określonego kandydata.

MM: A zatem jakie to kryteria, jakie cechy osobowe powinien - Pana zdaniem - posiadać kandydat ?

WW: Przede wszystkim powinna to być osoba, o której wiadomo, że funkcję tę potraktuje jako służbę, służbę dla Uczelni, dla każdego pracownika od profesora zwyczajnego poczynając na personelu pomocniczym kończąc. A służba - w moim pojęciu - to jest całkowite poświęcenie się tym niełatwym i bardzo czasochłonnym obowiązkom, bez szukania jakichkolwiek osobistych korzyści i absolutne przywiązanie do Uczelni. Ponadto powinna to być osoba niekonfliktowa, a zatem trzeba się przyjrzeć kandydatom, jak w swoich środowiskach, na swoich stanowiskach spełniają to kryterium. Kolejnymi cechami powinny być: rzetelność, operatywność, stanowczość i łatwość nawiązywania kontaktów z partnerami krajowymi i zagranicznymi. No i to, o co ja się starałem, aby w sposób rozważny dalej prowadzić przekształcanie Uczelni w szkołę wyższą o standardzie światowym, oscylując w kierunku uniwersytetu technicznego.

MM: A czy nie uważa Pan, że jest to sylwetka idealna ? Tworzą ją wyłącznie zalety.

WW: Jestem świadom tego, że niektórych z wymienionych cech i ja nie posiadam. Mam nadzieję, że nasze środowisko właściwie oceni, który z kandydatów jest najbliższy ideałowi. Nie byłoby natomiast dobrze, gdyby wybrano kogoś, kto obiecuje "złote góry", a nie jest w stanie spełnić tych obietnic. I nie od elokwencji przedwyborczej kandydata powinna zależeć decyzja wyborców, zwłaszcza jeśli jednym z podstawowych argumentów decyzji o kandydowaniu jest zaspokojenie swoich osobistych ambicji.

MM: Czy nie zaskakuje Pana tak duża liczba ubiegających się o to, niełatwe przecież, stanowisko ?

WW: W pewnym stopniu tak, choć trzeba przyznać, że wynika to także z obecnej ordynacji wyborczej, według której wystarczy zgłoszenie kandydata przez jednego (!) elektora. Proponowaliśmy zmianę w tym zakresie, np. poprzez organizowanie prawyborów na wydziałach lub też przez wprowadzenie wymogu, aby jednego kandydata zgłosiło co najmniej 30 elektorów. Propozycje te - niestety - zostały odrzucone; myślę, że w przyszłości jedna z tych koncepcji powinna zostać zaakceptowana przez nasze środowisko.

MM: Czego zatem należy życzyć wyborcom?

WW: Przede wszystkim rozważi.

Rozmawiał: Marian Mikrut

wej Instytutu Spawalnictwa w Gliwicach. Przez Northwest Missouri State University został w 1993 roku wyróżniony tytułem "The Distinguished International Service Award" (amerykański odpowiednik doktoratu honoris causa).

Hasłem Jego **PROGRAMU WYBORCZEGO** jest *kontynuacja programu działania ostatnich dwóch kadencji JM Rektora prof. Wilibalda Winklera - akademickość i stabilność finansowa*. Jako przyszły Rektor stawia sobie dwa zasadnicze cele:

- stworzenie takich warunków finansowych i organizacyjnych, aby praca w Politechnice Śląskiej była **zaszczytem**, a nauczyciele akademicy nie musieli poszukiwać dodatkowych miejsc pracy poza Uczelnią, by przeżyć do końca miesiąca;
- studenci muszą wysoko cenić możliwość **studiowania** w Politechnice Śląskiej, brać udział w międzynarodowej wymianie studentów i ubiegać się o możliwość kontynuacji nauki na studiach doktoranckich.

W poszczególnych sferach działalności Uczelni widzi potrzebę realizacji następujących działań:

#### **W sferze zarządzania**

- Dalszy rozwój współpracy międzynarodowej, szczególnie przez zwiększenie udziału w programach PHARE zapewniających szybsze dostosowanie struktury organizacyjnej i programów dydaktycznych do wymagań Wspólnoty Europejskiej jak i zapewnienie dodatkowych źródeł finansowania działalności dydaktycznej i naukowej,
- usprawnianie i modyfikacje systemu zdecentralizowanego zarządzania finansami Uczelni, wspomagającego rozwój badań naukowych i współpracy z przemysłem,
- zmiany organizacyjne administracji centralnej i jednostek pozawydziałowych, wynikające ze zdecentralizowanego systemu zarządzania Uczelnią,
- utworzenie nowych jednostek organizacyjnych takich jak Wydział Transportu i Eksploatacji Pojazdów (na bazie obecnego Instytutu Transportu), Ośrodek Techniki w Medycynie, Centrum Transferu Technologii, Ośrodek Studiów Ustawicznych.

#### **W polityce kadrowej**

**Każda grupa nauczycieli akademickich ma równie ważną rolę do spełnienia we wszystkich obszarach funkcjonowania Uczelni.** Dla zapewnienia pozytywnych a równocześnie

stymulujących warunków rozwoju, zwłaszcza naukowego, konieczne jest uproszczenie systemu awansowego nauczycieli akademickich, powiązanego z **dopingującą gradacją uposażenia**.

- **Każdy profesor nadzwyczajny** po uzyskaniu tytułu profesora, na wniosek Rady Wydziału oraz pozytywnej opinii Senatu za zgodą MEN-u, zatrudniany będzie na stanowisku **profesora zwyczajnego**.

- **Każdy adiunkt, który uzyskał stopień naukowy dr hab.** będzie, na wniosek Rady Wydziału, automatycznie zatrudniany na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

- Stanowisko **adiunkta** powinno być równie **stabilne** jak stanowisko uczelnianego profesora nadzwyczajnego, lecz warunki wykonania pracy habilitacyjnej i beneficja stanowiska pracownika samodzielnego powinny być tak korzystne, by stanowisko adiunkta stało się stanowiskiem przejściowym, etapem w karierze naukowej, a nie końcem tej kariery.

- Stanowiska wykładowcy i st. wykładowcy muszą mieć wyższą rangę, odpowiednią do zadań tej bardzo ważnej grupy nauczycieli akademickich.

- Podstawowym zadaniem **stypendystów studiów doktoranckich** (asystentów) musi być wykonanie pracy doktorskiej na poziomie utrzymującym wysoką renomę naukową naszej Uczelni, a ich obciążenie dydaktyczne powinno być tylko w zakresie zapewniającym możliwie najlepsze przygotowanie do obowiązków dydaktycznych adiunkta.

#### **W dydaktyce**

- Modernizacja programów studiów z uwzględnieniem kryteriów obowiązujących we Wspólnocie Europejskiej, wprowadzanie dwustopniowych programów studiów i systemu kredytowego, utworzenie studiów MBM akredytowanych przez Wspólnotę Europejską i przystąpienie do programu SOCRATES w celu stworzenia warunków do intensywnej wymiany studentów z uniwersytetami europejskimi.

- Przystosowanie Biblioteki Głównej do wspomaganego komputerowo, nowoczesnego systemu wolnego dostępu do zbiorów w bibliotekach polskich i światowych w celu znacznego zwiększenia wykorzystania Biblioteki Głównej przez studentów i pracowników naukowych.

- **Wspieranie rozwoju życia kulturalnego i sportowego studentów oraz zapewnienie większego merytorycznego udziału studentów w funkcjonowaniu Uczelni.**

## Prof.dr hab.inż. Korneliusz MIKSCH



Urodzony 29 września 1943 roku w Zabrze, gdzie mieszka do dzisiaj. Jest żonaty, ma 2 córki. Zainteresowania pozazawodowe: turystyka górską, narciarstwo i kajakerstwo.

W Politechnice Śląskiej pracuje od 1969 roku. Doktorat obronił w 1975 roku, habilitował się na Politechnice Wrocławskiej w roku 1983, tytuł profesora uzyskał w roku 1993. Obecnie pracuje na stanowisku profesora zwyczajnego w Instytucie Inżynierii Wody i Ścieków na Wydziale Inżynierii Środowiska i Energetyki. Jego zainteresowania naukowe obejmują: inżynierię środowiska, technologię wody i ścieków oraz biotechnologię środowiskową. W swoim dorobku naukowym posiada 122 publikacje oraz 23 ważniejsze tematy badawcze. Jest promotorem 3 prac doktorskich oraz recenzentem 2 wniosków na tytuł profesora, jednego wniosku na stanowisko docenta, 4 przewodów habilitacyjnych i 5 doktorskich, w tym 3 zagranicznych (Niemcy, Belgia). Wykonał 15 prac naukowo-badawczych zastosowanych w praktyce.

Od 1993 roku pełni funkcję dziekana Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki, wcześniej (1990-93) był dziekanem Wydziału Inżynierii Środowiska. Od 1984 roku jest kierownikiem Zakładu Biotechnologii Środowiskowej. W latach 1985-88 był dyrektorem Instytutu Inżynierii i Technologii Wody, Ścieków i Odpadów, a wcześniej (1981-85) zastępcą dyrektora ds. nauki tego Instytutu. W latach 1984-88 był członkiem Komisji Ochrony Środowiska Człowieka Regionów Przemysłowych PAN oraz Sekcji Inżynierii Sanitarnej Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN. Aktywnie uczestniczy w pracach wielu organizacji naukowych. Jest członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstaw Inżynierii Środowiska w Zabrzu i przewodniczącym Sekcji Ochrony Wód (od 1984 r.) oraz członkiem: kolegium redak-

cyjnego "Archiwum Ochrony Środowiska" (od 1987 r.), Komisji Mikrobiologii Wód i Ścieków Komitetu Mikrobiologii PAN (od 1988 r.), Abwasser Technische Vereinigung ATV (od 1988 r.), Polskiego Towarzystwa Biochemicznego (od 1990 r.), Komitetu Inżynierii Środowiska PAN (od 1996 r.) oraz przedstawicielem Polski w Sekcji Biotechnologii Środowiskowej Europejskiej Federacji Biotechnologicznej (od 1995 r.). Współpracuje z kilkunastoma naukowymi ośrodkami zagranicznymi, a w tym: z politechnikami w Wiedniu, Akwizgranie, Brunszwiku, Delft, Monachium, Claustrahl oraz uniwersytetami w Wageningen i Gandawie.

### Swój PROGRAM WYBORCZY formułuje następująco:

Kwiecisty i pełen obietnic program zamierzeń wydaje się niestosowny w sytuacji, gdy nauka i szkolnictwo wyższe znalazły się w głębokiej (głównie finansowej) zapaści. Oprócz doraźnych działań usprawniających funkcjonowanie Uczelni, **główne zamierzenia**, które należałoby zrealizować to:

- **zabiegać o wzrost uznania Uczelni**, co w konsekwencji powinno zaowocować zwiększeniem uzyskiwanych funduszy na dydaktykę i badania naukowe;
- **rozwijać różnorodną współpracę z zagranicą**, wspomaganą również w dużym stopniu funduszami stamtąd pochodzącymi;
- **dostosowywać oferowany program dydaktyczny i formy studiów do potrzeb rynku i oczekiwań potencjalnych studentów;**
- **oczyszczyć Kłodnicę.**

Wymienione zamiary wynikają zarówno z obserwacji sytuacji szkolnictwa wyższego w Polsce, dotychczasowych zabiegów władz naszej Uczelni, jak również pozytywnych efektów podobnych działań na macierzystym Wydziale.

Pierwszy zamiar jest dość oczywisty, ale wydaje się, że konsekwentne pod tym względem zabiegi powinny odnieść skutek. Efekt tych zabiegów zależeć będzie jednak nie tylko od aktywności rektora, ale w znacznym stopniu od ustawicznego wysiłku całego zespołu rektorskiego.

Istnieje duża możliwość rozwoju współpracy z zagranicą w oparciu o fundusze różnych programów oferowanych przez ośrodki zagraniczne. Są one różnorodne - obok już znanych i wykorzystywanych (to oczywisty sukces obecnej ekipy rektorskiej), istnieją i nowe możliwości pod tym względem.

Trzeci zamiar wynika z analizy tendencji obserwowanych w Polsce i zagranicą. Przy zmniejszających się nakładach na naukę, jedynie dynamiczne działania mogą zapobiec zmniejszeniu się atrakcyjności studiów technicznych.

Jakkolwiek oczyszczenie Kłodnicy wydaje się być zamiarem nie związanym bezpośrednio z Uczelnią, to jednak tak nie jest, gdyż ta "rzeka-ściek" przepływa przez teren Politech-

niki. Z tego i innych powodów należy konsekwentnie zabiegać o spełnienie tego postulatu, co przysporzy chwałę Uczelni i wdzięczną pamięć mieszkańców znacznej części Górnego Śląska.

Nie można natomiast obiecać wprowadzenia rewolucyjnych zmian w funkcjonowaniu administracji Uczelni. W przeszłości były to wielokrotne obietnice kolejnych ekip, ale ich realizacja była dość odległa od oczekiwań. Jednakże nieśpiesznie, ale uparcie należy usprawniać pracę administracji Uczelni.

Ten ostatni sposób działania, to znaczy niezbyt raptowne, ale konsekwentne zabiegi powinny być dominującym stylem zarządzania Uczelnią ekipy rektorskiej nowej kadencji.

## dr hab.inż. Bolesław POCHOPIEŃ profesor Politechniki Śląskiej



*Urodził się 6 w r z e ś n i a 1946 roku w Zabrze, mieszka w Zabrze przy ul. Barbary 8 m 16. Jest żonaty (żona Teresa - adiunkt w Instytucie Chemicznej Przeróbki Węgla),*

*ma dwoje dzieci (córka Grażyna - studentka III roku Śl.A.M., syn Michał - uczeń II klasy LO). Zainteresowania pozazawodowe: działalność samorządowa, sport i turystyka.*

*Po ukończeniu studiów w roku 1970 rozpoczął pracę na Wydziale Automatyki Pol. Śl., w Katedrze Automatykacji Procesów Przemysłowych. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1974. W roku 1976 przeszedł, w wyniku reorganizacji, do Instytutu Informatyki Czasu Rzeczywistego (obecnie Instytut Informatyki), w którym pracuje nadal (od 1989 r. na stanowisku docenta, a od 1991 r. na stanowisku profesora nadzwyczajnego). Nie przerywając pracy, w latach 1986-89 odbył staż przemysłowy. Stopień naukowy dok-*

*tora habilitowanego w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie informatyka uzyskał w 1988 roku.*

*Jego działalność naukowo-badawcza obejmuje problematykę dyscyplin naukowych automatyki i informatyki w zakresie automatyzacji procesów przemysłowych, teorii i techniki systemów przełączających, systemów cyfrowych i systemów mikrokomputerowych. Do ważniejszych prac naukowo-badawczych zastosowanych w praktyce należą: Model logiczny systemu automatyzacji transportu ciągłego, Automatyzacja magistrali węglowej KWK "Siersza" z zastosowaniem mini-komputera MKJ-25, Koncepcja opracowania elektronicznych układów regulacyjnych w licencyjnych systemach napędowych ZTS ERG w Olawie, Opracowanie konstrukcyjne i programowe połączenia komputera MERA-60 z magistralą, Opracowanie uniwersalnego programatora dla systemu RTDS-8, Rozszerzenie mikrokomputera ComPAN 8 o pamięci dyskowe, Sterownik dysków typu Winchester dla mikrokomputera ComPAN, Komputerowe wspomaganie procesu uruchamiania systemów cyfrowych zbudowanych z układów LSI i VLSI oraz Komputerowe wspomaganie badań i dydaktyki w informatyce.*

Opublikowany dorobek, będący podsumowaniem prowadzonej działalności naukowo-badawczej i dydaktycznej, obejmuje ponad 70 prac, w tym 9 książek i 14 skryptów (m.in. "Modułowe systemy mikrokomputerowe", "Mikrokomputery klasy IBM PC", "Procesy arytmetyczne", "Arytmetyka systemów cyfrowych", "Systemy cyfrowe", "Podstawy automatyki", "Elementy i urządzenia automatyki", "Układy przełączające w automatyce przemysłowej", "Automatyka przemysłowa dla elektroników"). Pod Jego kierunkiem wykonano blisko 100 prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Opracował recenzje siedmiu książek i jednego skryptu, wiele recenzji artykułów i referatów, jak również kilkanaście recenzji na zlecenie przemysłu i Komitetu Badań Naukowych. Był recenzentem jednej pracy habilitacyjnej i 4 prac doktorskich. Jest promotorem w 2 otwartych przewodach doktorskich. Jest laureatem konkursu "Złotej Kredy" organizowanego przez studentów na najlepszego wykładowcę na Wydziale. Od 1 grudnia 1990 roku do chwili obecnej pełni funkcję Prorektora ds. Dydaktyki w Politechnice Śląskiej.

**Jego PROGRAM WYBORCZY stawia na pierwszym miejscu sprawy kształcenia. Uwzględniając stan rynku pracy, prognozy demograficzne i socjologiczne oraz to, że:**

- rozwój nauki i szkolnictwa wyższego jest podstawowym czynnikiem wyznaczającym tempo rozwoju cywilizacyjnego;
  - istnieje ścisły związek między poziomem wykształcenia społeczeństwa a poziomem rozwoju gospodarczego oraz między liczbą studentów a późniejszym wzrostem produktu narodowego;
  - poziom wykształcenia jest czynnikiem sprzyjającym rozumieniu procesów społeczno-politycznych, podnoszącym zdolność adaptacji do zmian społecznych i cywilizacyjnych oraz zmniejszającym uprzedzenia etniczne, narodowościowe i religijne stając się czynnikiem redukującym napięcia w społeczeństwie,
- uważa, że **Uczelnia powinna w maksymalnym stopniu udostępniać swoją bazę młodzieży pragnącej podjąć studia, umożliwiać ich kontynuowanie na studiach podyplomowych, doktoranckich i innych formach kształcenia.** Musi temu jednak towarzyszyć również troska o rozwój własnej kadry dydak-

tycznej, naukowej, badawczej, pracowniczej i administracyjnej.

**Warunkiem podstawowym gwarantującym prawidłowy rozwój Uczelni jest przede wszystkim dbałość o nieustanne stwarzanie takich możliwych warunków pracy i atmosfery, które pozwoliłyby na partnerskie zaangażowanie się w ten proces wszystkich grup stanowiących społeczność akademicką.** Tylko wspólne działanie przy równoczesnej wierności prawdzie, jawności oraz przejrzystości podejmowanych działań i decyzji na wszystkich poziomach, bezstronności, kompetencji, braku uprzedzeń i działań "układowych" pozwolą zrealizować postawione zadania.

Wielką szansą jest właściwe wykorzystanie możliwości, jakie stwarza **współpraca z lokalnymi wspólnotami samorządowymi** - uwzględniając nasilający się wzrost tendencji centralistycznych w państwie.

**Do najpilniejszych spraw Kandydat zalicza:**

- modyfikację dokumentów regulujących zasady organizacji, zarządzania i gospodarki finansowej;
- oparcie działań na wynikach pracy zwiększonej liczby stałych i doraźnych komisji senackich, rektorskich i wydziałowych, których wyniki powinny obejmować oprócz spraw bieżących również przyszłościową wizję rozwoju Uczelni;
- stworzenie sprawnie funkcjonującego systemu obiegu informacji i tworzenia dokumentów prawnie zweryfikowanych;
- stworzenie Centrum Kształcenia Ustawicznego;
- uruchomienie możliwości stwarzanych przez istniejące fundusze;
- wypracowanie zasad zlecania zajęć dydaktycznych do jednostek o charakterze usługowym;
- zakończenie spraw związanych z Dzielnicą Akademicką;
- dalsze rozszerzanie oferty możliwości dodatkowego kształcenia studentów poza zajęciami na kierunku;
- utrzymanie przynajmniej na dotychczasowym poziomie możliwości udziału studentów w działalności naukowej, kulturalnej, artystycznej i sportowej;
- opracowanie zasad współpracy Uczelni z samorządami lokalnymi.

## Prof.dr hab.inż. Remigiusz SOSNOWSKI



Urodzony 1 października 1938 roku w Nowogrodku, mieszka w Katowicach przy ul. Drozdów 1b. Jest żonaty, ma jedną córkę (pracownik naukowy UJ w Krakowie).

Zainteresowania pozazawodowe: narciarstwo, tenis, wędkarstwo sportowe, brydż sportowy. W latach 1961-69 pracował w Hucie im. Sen-dzimira w Krakowie na stanowiskach mistrza zmianowego, kierownika zmiany i kierownika oddziału. W Politechnice Śląskiej pracuje od 1970 roku kolejno na stanowiskach: st. asystenta, adiunkta (od 1972 r.), docenta (od 1976 r.), profesora nadzwyczajnego (od 1989 r.) i profesora zwyczajnego (od 1994 r.). Jest specjalistą w zakresie teorii procesów metalurgicznych, metalurgii żelaza i żelazostopów oraz odzysku surowców wtórnych. Jego dorobek naukowy obejmuje łącznie 109 publikacji, w tym 5 rozpraw i monografii, 2 patenty i 3 skrypty. Wypromował 3 doktorów nauk technicznych, aktualnie prowadzi 3 otwarte przewody doktorskie. Odbił 6-miesięczny staż naukowy w Kanadzie (1975), dwukrotnie przebywał na miesięcznych pobytach naukowych w USA i Kanadzie (1994, 1995). Od 1990 roku jest dziekanem Wydziału Inżynierii Materiałowej, Metalurgii i Transportu, a od 1991 roku kierownikiem Katedry Podstaw Procesów Metalurgicznych. Wcześniej był prodziekanem ds. nauczania i wychowania (1977-79) i z-cą dyrektora ds. nauki w Instytucie Metalurgii. Kierował 64 pracami naukowo-badawczymi realizowanymi dla przemysłu, jest członkiem Rady Akademicko-Gospodarczego Zespołu Hutnictwa, członkiem Rady Ekspertów SITPH i konsultantem naukowym hut "Łaziska" i "Jedność". Ponadto jest członkiem Komisji Hutnictwa PAN, Komisji Utylizacji Odpadów PAN i Prezydium Regionalnego Centrum Edukacji Ekologicznej. Przy współudziale kilku amerykańskich uniwersytetów (University of Minnesota, University of Pittsburgh, State University Oregon, University of Indiana)

zorganizował na Wydziale studium podyplomowe z zakresu proekologicznej restrukturyzacji przemysłu ciężkiego na Górnym Śląsku, a wspólnie z World Environment Center New York utworzył w Pol.Śl. Centrum Zapobiegania Zanieczyszczeniom, którym kieruje. Współpracuje także z Uniwersytetami Technicznymi w Ostrawie i w Dnieprodzierżyńsku.

Swój **PROGRAM WYBORCZY** poprzedza odpowiedzią na pytanie dotyczące przesłanek i motywacji, które skłaniają Go do ubiegania się o funkcję Rektora Politechniki Śląskiej. Jego odpowiedź brzmi:

Dostrzegam znaczne rezerwy i możliwości działań prowadzących do ukształtowania Politechniki Śląskiej jako europejskiej Uczelni typu uniwersyteckiego, harmonijnie łączącej tradycję z nowoczesnością.

Przez 35 lat pracy zawodowej zdobyłem doświadczenie i wiedzę w zakresie organizacji i zarządzania, na co składa się 9-letni okres pracy w przemyśle, praca na Uczelni (na różnych funkcjach i stanowiskach), a także współpraca z uczelniami amerykańskimi w zakresie zarządzania i restrukturyzacji. Dostrzegam powstające możliwości i jestem przekonany, że wspólnie możemy je wykorzystać.

Kraj, a szczególnie Makroregion Południowy stoi na początku procesu głębokiej restrukturyzacji i modernizacji. Proces ten już został zapoczątkowany i stwarza ogromną szansę. W moim głębokim przekonaniu jest to również wielka szansa rozwoju dla Politechniki Śląskiej. Uczelnia może i powinna wielu poczynaniom nadawać ton, uczestniczyć w gremiach twórczych, opiniotwórczych, a nawet decyzyjnych. Jest do tego przygotowana kadrowo i organizacyjnie.

Przez minione 6 lat Politechnika Śląska przeszła okres transformacji ustrojowych w kraju skonsolidowana i wzmocniona. Stała się Uczelnią techniczną Regionu, otwartą równocześnie na współpracę z uczelniami zagranicznymi. Jednocześnie modyfikowana struktura wewnętrzna Uczelni, zakładająca znaczną samodzielną jednostek organizacyjnych, preferuje samodzielność ich działania oraz samodzielność i odpowiedzialność każdego pracownika. Wszystkie te cenne, wartościowe i sprawdzone działania rozpoczęte i realizowane pod kierownictwem Rektora prof. W. Win-

klera należy - w moim przekonaniu - kontynuować, umacniać i finalizować.

**Program rozwoju Politechniki Śląskiej** w perspektywie 3 lat oraz długookresowa strategia winny być poprzedzone poważną i głęboką analizą obejmującą sformułowanie celów, określenie słabych i mocnych stron Uczelni, sformułowanie zagrożeń. Można wyróżnić tu trzy obszary aktywności: działania organizacyjne, kadre Uczelni oraz dydaktykę.

**W zakresie organizacji** zakładam dalsze usamodzielnienie wydziałów i jednostek międzywydziałowych. Jest to strategia, która przyniosła poważne korzyści i zawiera również poważne rezerwy. Intensywna współpraca z zagranicą może otrzymać dodatkowe impulsy poprzez zejście na poziom wydziałów przy zachowaniu koordynacji z centrum. Dotyczy to międzynarodowej współpracy naukowej, udziału w międzynarodowych programach, transferu technologii i dydaktyki. Jestem przekonany, że Politechnika Śląska nie wykorzystuje swojej pozycji w przemyśle Regionu i Kraju. Tkwi tu wielka szansa na podniesienie prestiżu i znaczącą poprawę budżetu Uczelni. Zachowując indywidualność Politechniki Śląskiej chciałbym ukierunkować rozwój w stronę uniwersytetu technicznego. Uczelnię w całej jej historii cechowała śmiałość w kreowaniu nowych kierunków i wydziałów. Jednocześnie "Wydziały Założyciele" cieszą się zasłużonym szacunkiem i uznaniem. Są to cechy uczelni wielkich - chcę je podkreślać i rozwijać. Pierwszy krok w kierunku uniwersytetu technicznego, powołanie Wydziału Organizacji i Zarządzania, został już uczyniony. Kolejne widzę w powiązaniu techniki i biologii, techniki i medycyny oraz generalnie z człowiekiem w procesie pracy jako istotnym podmiotem operującym narzędziem i materiałem.

Tworzenie nowych jednostek podstawowych w Uczelni, proces konieczny dla jej rozwoju, postrzegam jako trudny i delikatny. Mam świadomość, że musi on być dokonywany bardzo rozważnie, przy akceptacji środowiska naukowego. Równie trudnymi i delikatnymi są działania związane z przenoszeniem czy likwidacją jednostek. W moim przekonaniu prowadzi to wprost do rozproszenia kadry naukowej począwszy od tej o najwyższych kwalifikacjach. Sukces działań krótkookresowych (3 lata) upatruję w trwałej pozycji Politechniki Śląskiej wśród trzech największych uczel-

ni technicznych w Polsce, przy stabilnej, satysfakcjonującej sytuacji finansowej.

Silną stroną Politechniki Śląskiej jest jej **kadra naukowa**. Nie brak w niej ludzi wybitnych, uczonych, świetnych organizatorów i inżynierów. Jako priorytetowe działania widzę umiejętne wkomponowanie wszystkich pracowników, od służb administracyjnych i technicznych po profesorów, w realizację programu rozwoju Uczelni. Opowiadam się za zróżnicowaniem płac w każdej grupie pracowników. Uważam, że ludziom wybitnym w każdym obszarze aktywności trzeba przyznać najwyższe stawki zaszczerogowań. Wszyscy reprezentujący Uczelnię w Kraju i poza jego granicami są ambasadorami Politechniki Śląskiej i tak chcę to postrzegać i realizować.

**W rozwiązaniach szczegółowych** zakładam:

- stabilną pozycję adiunkta bez obligatoryjnej konieczności robienia habilitacji (nie wyobrażam sobie wyższej uczelni złożonej z samych profesorów),
- utrzymanie obecnego warunku mianowania dr hab. na stanowisko prof.nadzw. po upływie trzech lat od kolokwium habilitacyjnego i podjęcia promotorstwa jednego przewodu doktorskiego,
- występowanie na większą skalę z wnioskami o mianowanie na stanowisko prof.zw. profesorów tytularnych.

**Dydaktyka i kształcenie kadr naukowych** winny uwzględnić realia zjednoczonej Europy. Absolwent Politechniki Śląskiej powinien być pełnosprawnym uczestnikiem społeczności europejskiej. Realizacja tego postulatu wymaga dostosowania programów nauczania, intensywnej wymiany zagranicznej studentów, samodzielnego studiowania.

W chwili obecnej za jedynie możliwą drogę przejścia po studiach do pracy naukowej uważam studia doktoranckie. Równocześnie koniecznym jest rozwijanie wszystkich form kształcenia, a więc studiów podyplomowych, doktoranckich dla przemysłu, kursów i szkoleń. Podstawowe formy to studia dzienne i wieczorowe, magisterskie i inżynierskie. Programy z dużym udziałem przedmiotów wybieralnych i perspektywą samodzielnego studiowania w systemie "kredytowym".

Jako ważne i istotne uważam **stwarzanie warunków dla dalszego rozwoju życia sportowego i kulturalnego studentów, rozwijania zainteresowań i talentów.**



## Prof.dr hab.inż. Jerzy SUWIŃSKI

**"early to bed and early to rise makes a man healthy,  
wealthy and wise"**



Urodzony 11 marca 1939 roku w Bydgoszczy, mieszka w Gliwicach przy ul. Andromedy 6 m.9. Jest żonaty, ma jednego syna. Zainteresowania pozawodowe: malarstwo i psy.

Jest absolwentem Politechniki Śląskiej. Od 1961 roku pracuje na Wydziale Chemicznym, kolejno na stanowiskach: asystenta (od 1961 r.), adiunkta (1968), docenta (1980), profesora nadzwyczajnego (1990), profesora zwyczajnego (1995). W pracy naukowej zajmuje się nowymi reakcjami związków organicznych (leki, pestycydy). Wyniki swoich prac opublikował w czasopiśmie i materiałach konferencyjnych o zasięgu krajowym i międzynarodowym. W swoim dorobku posiada łącznie ok. 130 publikacji, w tym 65 w materiałach i czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Szereg prac opublikował wspólnie z chemikami Wielkiej Brytanii, Danii, Włoch i USA. Jest autorem 16 polskich patentów i współautorem książki pt. "Metody spektroskopowe i ich zastosowanie do identyfikacji związków organicznych" (WNT, 1995). Wypromował 4 doktorów, w tym jednego obcokrajowca, jest promotorem 2 przewodów doktorskich w toku.

Od 1990 roku jest dziekanem Wydziału Chemicznego, wcześniej był prodziekanem (1984-87). Pełni funkcję (od 1981 r.) kierownika Zakładu Chemii Organicznej w Instytucie Chemii i Technologii Organicznej. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Chemicznego (w latach 1987-91 był przewodniczącym Zarządu Oddziału Gliwickiego), członkiem Stowarzyszenia Inży-

nierów i Techników Przemysłu Chemicznego oraz Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC).

Do Jego ważniejszych osiągnięć w zakresie współpracy z przemysłem należą: współopracowanie technologii półproduktów do syntezy pestycydów (m-dichlorobenzen, chlorek dichloroacetylu), modernizacja technologii produkcji pestycydów (foschlor); syntezy związków pomocniczych dla promienioterapii nowotworów. Od wielu lat aktywnie współpracuje z zagranicą, począwszy od stażu doktorskiego, który odbył w Uniwersytecie w Norwich (Anglia) w latach 1973-74. Następnie przebywał na kontraktach profesorskich w Uniwersytecie w Bolonii we Włoszech (1986, 1991) i w Uniwersytecie w Campinas w Brazylii (1995). W charakterze profesora wizytującego przebywał w takich ośrodkach zagranicznych, jak: Wysoka Techniczna Szkoła w Bratysławie (1984), Uniwersytety Stanu Missouri w USA (1994). W USA prowadził też wykłady dla studentów z chemii organicznej oraz wygłaszał odczyty na temat edukacji i przemian w Polsce po roku 1989.

Swój **PROGRAM WYBORCZY** opatrzył mottem: "if we can 't as we would, we must as we can".

Wymienia **trzy podstawowe cele**, które chciałby realizować jako Rektor Politechniki Śląskiej:

1. Zmiana wizerunku Politechniki Śląskiej z wiodącej technicznej uczelni regionalnej na uniwersytet techniczny o standardzie i zasięgu europejskim. Przywrócenie równowagi pomiędzy funkcjami badawczymi i dydaktycznymi Uczelni.
2. Zahamowanie pauperyzacji Uczelni oraz jej pracowników.
3. Stabilizacja organizacyjna i kadrowa.

Środki i działania dla uzyskania powyższych celów widzi następujące:

● **W polityce kadrowej:**

polepszenie warunków dla możliwie szybkiego zdobywania stopni i tytułów naukowych poprzez ograniczenie obciążenia dydaktycznego asystentów (doktorantów) i młodszych adiunktów oraz skierowanie możliwie dużych środków badawczych statutowych i własnych do bezpośredniej dyspozycji wykonawców (w tym i na fundusz bezosobowy); centralne pokrywanie kosztów druku prac habilitacyjnych; dążenie do zapewnienia doktorom habilitowanym co najmniej dwóch doktorantów i stworzenia tym samym warunków dla starań o tytuł profesora w relatywnie krótkim czasie; stabilizacja profesorów Politechniki Śląskiej na dotychczasowych stanowiskach oraz dość liberalna polityka w zakresie awansów doktorów habilitowanych i profesorów tytularnych odpowiednio na stanowiska profesorów nadzwyczajnych lub zwyczajnych w celu uniknięcia odpływu wysoko kwalifikowanej kadry.

● **W działalności dydaktycznej:**

oszacowanie docelowych optymalnych liczb studentów roku pierwszego, studentów lat wyższych oraz uczestników studiów doktoranckich uwzględniające możliwości kadrowe, lokalowe i aparaturowe poszczególnych jednostek oraz trendy rozwojowe; docelowa unifikacja kształcenia na pierwszym roku i wybór kierunku studiów po jego zaliczeniu; ograniczenie wymiaru godzin kształcenia na Uczelni na rzecz studiowania.

● **W działalności badawczej:**

podjęcie działań mających na celu włączenie się zespołów badawczych z Politechniki Śląskiej w programy międzynarodowe poprzez np. centralne zaplanowanie środków finansowych na opracowanie projektów, liberalną politykę wyjazdów zagranicznych na staże i kontrakty, finansowe premiowanie osób lub zespołów podejmujących umowną współpracę z ośrodkami zagranicznymi lub pozyskującymi studentów, doktorantów i stażystów po doktoracie z zagranicy; ograniczenie do niezbędnego minimum kosztów ogólnouczelnianych i wydziałowych w działalności badawczej szczególnie o wyższej randze; zahamowanie upadku Biblioteki Głównej, rozwój komputeryzacji (sieci, superkomputery).

● **W kontaktach z instytucjami centralnymi:**

intensyfikacja kontaktów władz Uczelni z MEN, KBN, RGSzW, CK itp.; działania integrujące w Uczelni i środowisku na rzecz wprowadzenia własnych przedstawicieli do organów i instytucji centralnych.

● **W zakresie finansowania i rozdziału środków:**

podjęcie działań przez władze Uczelni na rzecz dalszej maksymalnej decentralizacji środków budżetowych, zarówno dydaktycznych jak i badawczych, aż do szczebla zakładów, przy zachowaniu dziś obowiązujących zasadniczych algorytmów podziału środków pomiędzy jednostki organizacyjne.

Opracowanie redakcyjne: dr inż. Marian Mikrut, Instytut Elektroenergetyki i Sterowania Układów Pol. Śl., Gliwice, ul. B. Krzywoustego 2, p. 623, tel. 37-26-22

Edycja sieciowa: URL:<http://www.polsl.gliwice.pl/alma.mater/biuletyn/index.html>



Łamanie komputerowe i druk:

Zakład Graficzny Politechniki Śląskiej, Gliwice ul. Kujawska 1, tel. 37-21-97  
zam. 163/96 350 egz.